

הכתבים. אבל איני רוצה בזה. שהש"ת יודע האמת. שלא אמרתי להפסיד ח"ו. וכמדומה לי צ"ה שלא עניתי ח"ו בכל מה שאמרתי. ובז"ל מיט דעם איינרשטינס היילף דאכט זיך אז איך האב חלילה אין ערגין נישט גיפאלט. אבל האדם הוא רק צ"ו. ולכן אני רוצה לעיין בהם שנית ולהגיהם. ולא אהתייעל מילתא כי נלקח ארון הקודש. אשרי למי שראה הדרת פניו בגודל דביקותו בהש"ת באמירתו התורה. ופעמים רבות היה נראה שהיה אומר להמשיך בזה איזה דבר לשעת הזמן איני למי שנהייתמו ממאורי אור פניו. וגם אמר איזה שבועות לפני הסתלקותו. איני אומר עוד דברי תורה ולא הוסיף לומר עוד מאז. אי ליהומים כמונו. אי קדוש אי טהור. אי מורה הטהורה פה מפיק מרגליות. וסנפירין קדישין הוריד לזה העולם. אשרי כל חוסי בזכותו הק' זי"ע ועכ"ל :

(יז) **והנני** לכפר בדרך מעשה. פ"א אמר כאדמו"ר זוקלה"ה צפ"י חי ע"פ ומשמע ודגוה ומשא. וקיאור הדברים. משמע אלויות שם. שהוא מלכות. ואלויות ע"ד. אחוון רבדבן דק"ש. שמעידין שהוא אחד יחיד ומיוחד. ודימ"ה אלויות דו"ס פי' שני"ו משתיקין ומדמיין את המקטרינים. ואלויות ו"ה שני"ו זוכין לייחד שם י"ה בו"ה. וגם מחמת ששם הוא מלכות ע' רומז לשבע מדות שלפניה עד בינה. וכ"א כלולה מעשר גי' ע' ובכל אחת יש ג"כ מלכות כל העולמים. ועי"ו מתחברים המדות בסדר השתלשלות ולריך להמשיך מבינה נחל עליון. לים סוף ה' אחרונה. ומשא. ר"ל שריך לישא ולהרים כ"ד לשורש בינה. ומשא. אלויות ש"א ע"ו. לנשאת לרזא דמ"ו. גי' מילוי של שם ע"ב גי' חס"ד עולם יבנה"ה שהוא בינה שורש כל המדות ע"כ ואח"כ שאל כאדמו"ר אם העלו בכתב תורה זו. ואמר שלא לכתבה מחמת שיש לו טעם בזה. ויראתי לספר מעשה צ. מחמת שעריבים לנו דברי קודש. והיה רגיל לומר

משפטים בשבת קודש בסעודה שהחית אמר אז החילס שהלובבניר זוקלה"ה היה מחלק הכינים בר"ה להמקורבים. לסגולה על פרנסה. וכמ"ס חותך חיים לכל חי. וכמ"ס פותח את ידך וס"ת כמודע :

(טו) **והיה** כאדמו"ר זוקלה"ה מקפיד אם היו מחפשים למאזל בספר שאמר כאדמו"ר משמו. כי אמר מסתמא דבריי הם אמת. גם כשהיו שואלים אותו לפי דברי אדמו"ר איך יהיה הפשט בסיום הענין. ובפסוק זה. והשיב וכי מפסוק על פסוק אתה שואלני. ולא היה אדם מעיז לשאלו ע"ז ח"ו. רק מחמת כי כן יסד וליזה שישאלו לו מה שאין ענינים. כדי שיבינו היטב איך להעלות הדברים בכתב. וסיפר כאדמו"ר כליל ש"ק פ' תבוא תרכ"ז שחמיו הרה"ה"ק מברדיטשוב זוקלה"ה היה מבאר פ"א ענין עמוק בגמ' ע"פ הרמב"ם. ואדמו"ר שליט"א עמד לו לפניו. כמחריש. כי ראה שסיום הענין של הגמ'. אינו עולה לפי פירושו. ושאלהו הרב ז"ל מה זה אתה מחריש וחושב. ולא ענהו אדמו"ר. ושאלהו שנית ושלישית עד שענהו כאדמו"ר מסתמא מה שאומר מרן הוא נכון. אבל סיום הענין אינו כובל זה הפירוש וענהו הרב ז"ל יפה אתה אומר אבל כענין זה היה בימי האריז"ל שאמר ענין א' והרח"ו ז"ל שאלהו על סתירת הענין. ואמר לו האריז"ל יפה הקשית. אבל הדע מה שאמרתי הוא שכל ושכל הוא האמת. והאמת הוא השכל. וקושטא קאי. וכן היה רגיל אדמו"ר זוקלה"ה לומר כשמאלו דברי תורהו שעומדים כחזים בספר אחר היה אומר קושטא קאי. פי' האמת עומד כתוב בספר :

(טז) **ובטבת** תרכ"ח שלח כאדמו"ר

לקרות את א' מהמקורבים שהיו צידו ספרי חידושי תורתו הללו במוס"ק של פ' יוגש ע' טבת וליזה להיחל לפני הכתבים. מחמת שאז נסע הנ"ל לביתו בשבוע שהוא. ואמר שמה ידפים את